

500 μέτρα· αιφνηδῶς ὅμως ὁ μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης πνέων ἄνεμος ἔπαυσε καὶ ἐπομένως δὲν ἠδυνήθησαν νὰ πλησιάζωσιν εἰς τὸν κρατῆρα παρὰ μόνον εἰς ἀπόστασιν τριῶν χιλιομέτρων. Ἐν τούτοις καὶ ἐκ τῆς ἀποστάσεως ταύτης ἠδυνήθησαν νὰ λάβωσι σειρὰ φωτογραφιῶν παριστανουσῶν τὸ ἠφαίστειον ἐξερευγόμενον πελωρίας στήλας καπνοῦ εἰς μέγιστον ὕψος καὶ ῥύακα ἐκ λάβας ὑπερθερμοῦ καὶ καπνὸν ἀναθρωσκούσης. Μετ' ὀλίγον ἤρχισε νὰ πνέη πάλιν ἄνεμος ἀλλὰ κατ' ἀντίθετον διεύθυνσιν καὶ ἔφερον αὐτοὺς πρὸς τὴν θάλασσαν, ἐπέκειτο δὲ κίνδυνος, ἂν ὁ ἀτρόμητος ἀεροπόρος δι' ἐπιδεξιάς καὶ ταχειᾶς διαχειρίσεως δὲν ἐσταμάτα τὸ ἀερόστατον ἐν ἰσοροπίᾳ εἰς ὕψος 50 μέτρων ὑπεράνω τῶν κυμάτων, μέχρις οὗ φθάσωσι τὰ πρὸς βοήθειαν ἀποσταλέντα δύο μικρὰ ἀτρόπλοια. Προσεδέθη τότε τὸ ἀερόστατον ὑπὸ τῶν ἀτμοπλοίων καὶ ῥουμουλκούμενον ὑπ' αὐτῶν μετὰ πολλῶν δυσκολιῶν καὶ κόπων ἐφέρθη εἰς τὴν ἀκτὴν τὴν 9 ὥραν μ. μ.

ΝΕΟΣ ΑΝΤΙΠΑΛΟΣ

Πληροφοροῦμεν μετὰ χαρᾶς τοὺς ἡμετέρους ἀναγνώστας ὅτι εἰς τὴν γνωστὴν παρ' ἡμῖν φάλαγγα τῶν φοβερῶν ἀντιπάλων τοῦ Haeckel προσετέθη καὶ ἡ κυρία *Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν*, ἀντίπαλος ὁμολογουμένως πάντων δεινοτάτος. Κατὰ τὸ ἄβρον τοῦτο καὶ ὠρατον φύλλον τοῦ ἄβροῦ καὶ ὠραίου φύλου «ὁ λόγιος, ὁ ἐπιστήμων, ὁ πεπαιδευμένος, ὁ σοφός», ὅστις εἶνε «λάτρης τῆς φύσεως, — θαυμαστής τοῦ μηχανισμοῦ τῆς ὕλης», ἔχει τὰ ἐξῆς περιεργότατα τῶ ὄντι προσόντα :

1) «Ἡ διάνοιά του ἐσκοτίσθη ἐκ τῆς μελέτης» εἶνε «λόγιος» ἔχων «ἐσκοτισμένον νοῦν».

2) «τὸ ἐρευνητικὸν πνεῦμά του — κωφορεῖ σοφιστείας» εἶνε «σοφιστής».

3) «ἀνακηρύσσεται μεθ' ὑπερηφανείας ὀπαδὸς τῆς ἐπικουρείου φιλοσοφίας».

4) «συγκατατίθεται—ν' ἀποκαλῆ τὸν Χριστὸν τὸν μέγιστον τῶν ἐπὶ γῆς φιλοσόφων».

5) κατὰ τὴν ἐβδομάδα τῶν Παθῶν «ἐκθαμβος ζητεῖ ν' ἀναγνώσῃ εἰς τὸ βιβλίον τῆς φύσεως, ὅπως ἐνισχύσῃ τὰς κλονιζόμενας πεποιθήσεις του».

6) κατὰ τὴν ἐβδομάδα τῶν Παθῶν «οὐδ' ἔχνος πλέον δισταγμοῦ καὶ ἀμφιβολίας μένει ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ. «Αἱ βέβηλοι σκέψεις του, αἱ βλάσφημοι διαλογισμοί του, αἱ πεπλανημέναι ἰδέαι του καταρρῶσιν ἀφ' ἑαυτῶν ἀθροῦσας καὶ ἡ μισρὰ δοκησιογραφία του ἀποκαλύπτεται τότε πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του ἐν ὅλῃ τῇ ἀπελπιστικῇ γυμνότητι τῆς».

7) «μειδῶν τὸ ποτηρὸν ἐκεῖνο τῆς ἀπιστίας καὶ εἰρωνείας μειδίαμα».

8) «τὸν χυδαῖον καὶ ἀμαθῆ ἄνθρωπον τῆς ἀγορᾶς—αὐτὸς ὁ σοφός θεωρεῖ—κτηνωδέστερον καὶ αὐτῶν τῶν κτηνῶν, δι' ὧν κινεῖ τὸ ἐμπόριόν του».

9) «ὁμιλεῖ μετὰ τοὺς κανόνας τῆς γραμματικῆς» ἐν ᾧ «ἡ καρδία ἔχει τὴν ἰδικὴν τῆς γλῶσσαν».

10) «κἀμνει—συμφωνίας καὶ παλάρια» (Τοῦτο δὲ νὰ ἐπιρροίτωσιν αἱ κυρία εἰς τὸν ὀλιστῆν εἶνε ἴσως μὴ εὐσυνειδήτων καὶ ὀλίγων ἄδικον !).

11) «διαφιλονεκεῖ τὸν ὀβολὸν τοῦ πτωχοῦ» !!!
Διὰ τοιούτων σκοτεινῶν ἀλλ' ἀκριβεστάτων γραμμῶν ἐξεικονίζει ἡ *Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν* (τῆς 21. Ἀπριλίου) τὸν ὀπαδὸν τοῦ Haeckel καὶ τοῦ Darwin. Ἐχει ὅμως δίκαιον. Οἱ ἄνδρες οὗτοι δὲν ἐξήρσαν δυστυχῶς τὰς κυρίας ἐκ τῆς πθηχογενείας. Εἶνε λοιπὸν δυνατὸν ν' ἀξιωθῶσιν οἱ κύριοι οὗτοι τῆς εὐνοίας τῶν κυριῶν; Αἱ κυρία εἶνε προφανῶς ἐπίγειοι ἄγγελοι, κατὰ τοῦτο μόνον ἴσως διαφέρουσαι τῶν ἐπουρανίων ἀγγέλων ὅτι ἔχουσιν αὐταὶ ἀντιπετρῶν πτεροῦντα ἔπη!

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΟΥ «ΠΡΟΜΗΘΕΩΣ».

Ἐν Χαλκίδι τῆ 26. Ἰουνίου 1891.

Κύριοι συντάκται,

Δέχσθε νὰ δημοσιεύσῃτε ἀνασκευὴν μερικῶν γελιῶν ὅλως σοφιστευμάτων, ἅτινα ἐτόλμησε νὰ ἐκστομίσῃ ἐνταῦθα ἐπ' ἐσχάτων ὁ γνωστὸς σοφιστῆς κ. Ἀπόστολος Μακράκης, ἀδικῶν τὴν νοημοσύνην τῶν ἑαυτοῦ ἀκροατῶν, καὶ προκαλῶν οὕτω τὸν οἶκτον καὶ τὴν ἀγανάκτησιν αὐτῶν.

ΦΙΑΗΚΟΟΣ ΜΙΣΟΣΟΦΙΣΤΗΣ.

Ἀπάντησις τοῦ «Προμηθεῶς».

Εἰς τὴν ἀπευθυνθεῖσαν ἡμῖν ἐρώτησιν ἀποκρινόμεθα κατ' ἀνάγκην ἀποσατικῶς. Ἐν πρώτοις ἀγνοοῦμεν ἡμεῖς ἂν τὰ «γελῶτα σοφιστεύματα» ἀνάγονται εἰς φυσιογνωστικὰ ζητήματα, περὶ ἃ καὶ μόνον διατρίβει ὁ «Προμηθεύς», ἢ εἰς προβλήματα θεολογικά, πρὸς ἃ εἶνε πάντῃ ξένος. Δεύτερον δέ, καὶ ἂν τὰ «σοφιστεύματα» τοῦ κ. Μακράκη ἔχωσι φυσιογνωστικὸν τὸ ἀντικείμενον, δὲν δυνάμεθα ἡμεῖς νὰ δημοσιεύσωμεν ἀνασκευὴν γνωμῶν προφορικῶς μόνον ἐξενεχθεῖσων, καὶ ὧν ἄρα δύναται ὁ ῥήτωρ νὰ γένηται ἐξαρνος ἅμα τῇ πρώτῃ ἐπικρίσει, καὶ μάλιστα, ὅταν ἔχῃ τὴν εἰλικρινεῖαν καὶ τὴν εὐσυνειδησίαν τοῦ κ. Μακράκη. Verba volant, scripta manent. Ἄν τὰ «γελῶτα σοφιστεύματα» ἐμπεδωθῶσιν ἐν τῷ «Λόγῳ» ἢ ἀλλαχοῦ που διὰ τῆς γραφῆς, ὥστε νὰ μὴ δύνηται ν' ἀρνηθῇ ὁ πατὴρ αὐτῶν τὴν πατρότητα, ἢ αἰτησις τοῦ Χαλκιδέως Φιληκού Μισοσοφιστοῦ γενήσεται παραχρῆμα καὶ εὐχαρίστως ἀποδεκτὴ, ἐπὶ τῇ προϋποθέσει πάντοτε ὅτι τὰ ἀνασκευασθησόμενα «σοφιστεύματα» ἀνάγονται εἰς ζητήματα φυσιογνωστικὰ. Ἄλλως οὐδὲν οἷόν τέ ἐστι γενέσθαι. Νομίζομεν ὅτι ἔχομεν δίκαιον οὕτω σκεπτόμενοι, καὶ λυπούμεθα ὅτι διὰ τὰς σκέψεις ἡμῶν ταύτας δὲν δυνάμεθα νὰ εὐαρεστήσωμεν τῷ ἐκ Χαλκίδος ἐπιστεῖλαντι.

Τὸ σημερινὸν φύλλον ἐκδίδεται δωδεκασέλιδον, διότι τὴν προεχθῆ ἐβδομάδα ἔνεκα τῆς ἀπουσίας τῆς Διευθύνσεως δὲν θὰ ἐκδοθῆ φύλλον.

Τύποις Πάσσαρη καὶ Βεργιανίτου.